

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10Co/347/2011
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5710201551
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 11. 2012
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Amália Paulerová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2012:5710201551.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte v zložení z predsedníčky senátu JUDr. Amálie Paulerovej a členov senátu JUDr. Róberta Urbana a Mgr. Kataríny Beniačovej v právnej veci navrhovateľky - I. F., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom K. K., Q. XXX/XXX, v zastúpení - JUDr. Vladimír Kašuba, advokát so sídlom v F., O. XX, proti odporcovi - P. F., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom K. K., Q. XXX/XXX, v zastúpení - Mgr. Hubert Weis, advokát so sídlom v F., E. B. E. X, o vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 28.656,39 eur s príslušenstvom, na základe odvolania navrhovateľky proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 10C/40/2010-102 (99) zo dňa 31.3.2011, takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok okresného súdu.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol návrh ktorým sa navrhovateľka od odporcu domáhala zaplata sumy 28.656,39 eur. Vykonaným dokazovaním mal nesporne preukázané, že rozsudkom Okresného súdu Martin č.k. 10C/297/2001 zo dňa 2.10.2001(právoplatne 6.3.2002) bolo zrušené bezpodielové spoluvlastníctvo účastníkov. Ich manželstvo rozviedol Okresný súd Martin č. k. 11C/376/2001 zo dňa 5.3.2002 (právoplatne 4.4.2002). Bolo nepochybné medzi účastníkmi, že odporca počas trvania manželstva nadobudol do výlučného vlastníctva nehnuteľnosti v katastrálnom území K. K., zapísané na LV č. XXX ako rodinný dom súp. č. XXX, postavený na parcele CKN č. 82 a pozemky: CKN č. 81 - záhrada o výmere 521 m², CKN č. 82 - zastavané plochy a nádvorcia o výmere 762 m².

Navrhovateľka tvrdila v návrhu, že ešte počas trvania manželstva obaja s odporcom predmetný rodinný dom zhodnocovali, bola na ňom vykonaná rekonštrukcia, ona odporcovi na prestavbu rodinného domu poskytla svoje vlastné prostriedky. Dňa 2.7.2002 vybrala v Slovenskej sporiteľni zo Sporoknižky ich syna sumu 6.748,40 eur - finančné prostriedky boli nasporené výlučne ňou, ďalšiu sumu 1.991,64 eur (60.000,-Sk) odovzdala odporcovi v štyroch dielčích čiastkach po 15.000 Sk, vložila ich na účet odporcu v dňoch 2.7.2002, 31.7.2002, 31.8.2002 a 2.10.2002, suma 12.447,72 (375.000 Sk) - polovica kúpnej ceny z celkovej ceny 750.000 Sk, ktorú obdržali z predaja nehnuteľnosti patriacej do BSM - bytu dňa 9.6.2003 - tiež bola investovaná do prestavby predmetného rodinného domu a obdobne aj suma 7.468,63 eur (450.000 Sk), ktorú ako manželia obdržali za prevod členských práv v bytovom družstve dňa 19.7.2005. Uvedené sumy odporcovi odovzdala v priebehu obdobia júl 2002 až jún 2005 a do výlučného majetku odporcu investovala svoje vlastné finančné prostriedky v celkovej sume 28.656,39 eur. Rodinný dom užívala spolu s odporcom, za užívanie mu platila aj nájomné v sume 80 eur mesačne, avšak v októbri 2009 ju odporca z domu vyhodil. Odporca sa bezdôvodne obohatil tým, že ako vlastník

rodinného domu zhodnotil z jej finančných prostriedkov svoju nehnuteľnosť, získal tým neoprávnený majetkový prospech, hoci vloženie týchto investícií nebolo ovplyvnené jeho vlastníctvom.

Okresný súd vo svojom rozhodnutí uviedol, že navrhovateľka v konaní produkovala dôkazy, ktorými v podstate preukazovala, že odporca ešte v roku 2003 uskutočnil stavebné práce na rodinnom dome, že odpredali trojizbový byt kúpnu zmluvou zo dňa 9.6.2003 a na základe zmluvy o prevode členských práv v bytovom družstve zo dňa 19.7.2005 prevzali s odporcom sumu 450.000 Sk na úhradu budúceho majetkového vyporiadania. Získanými výpismi z účtu odporcu z VÚB, pobočka K. K. preukazovala i vkladanie súm 15.000 Sk dňa 2.7.2002, 21.8.2002, 3.9.2002, 2.10.2002 z účtu jej vtedajšej spoločníčky pri prevádzkovaní pohrebníctva D. A.. Za nesporné súd vyhodnotil tú okolnosť, že podľa výpovede odporcu posledné sumy, ktoré mala navrhovateľka poskytnúť na investície do prístavby a prestavby jeho rodinného domu boli uskutočnené v júli 2005, keď mu navrhovateľka podľa svojej výpovede mala odovzdať polovicu sumy, ktorú obdržala za budúci prevod členských práv a povinností k družstevnému bytu. Odporca síce namietal, že by mu bola navrhovateľka túto sumu poskytla, najmä svoj podiel na kúpnej cene za odpredaný byt v roku 2003 a svoj podiel utrženej za prevod členských práv a povinností k družstevnému bytu v júli 2005. Súd však v tomto smere ďalej už nevykonal rozsiahlejšie dokazovanie, vzhľadom na to, že odporca voči nároku navrhovateľky vzniesol námietku premlčania, s touto námietkou však žalujúca strana nesúhlasila.

Keďže navrhovateľka svoje nároky opierala o ustanovenia Občianskeho zákonníka o bezdôvodnom obohatení, okresný súd právnu vec posudzoval z pohľadu ustanovení § 451 ods. 1, 2 a § 454 Občianskeho zákonníka. Odporca sa bránil tým, že navrhovateľka plnila bez právneho dôvodu, naopak navrhovateľka tvrdila, že plnila na základe právneho dôvodu, na základe dohody, ktorú mala s odporcom uzavrieť a podľa ktorej, pretože ona investovala vlastné finančné prostriedky do nehnuteľnosti vo výlučnom vlastníctve odporcu, ten jej mal umožniť bývanie v predmetnom rodinnom dome. Zotrvávala na tom, že k bezdôvodnému obohateniu odporcu došlo až potom, keď túto dohodu porušil a viac-menej ju vyhodil z domu v roku 2009. Okresný súd mal za to, že navrhovateľka neprodukovala žiadne dôkazy, ktorými by presvedčivo preukázala, že medzi ňou a odporcom skutočne vznikla dohoda - zmluva, napríklad v zmysle ustanovenia § 51 Občianskeho zákonníka, podľa ktorej by ona investovala svoje výlučné finančné prostriedky do veci - nehnuteľnosti odporcu, v dôsledku čoho by jej vznikol právne vymáhateľný nárok na bývanie v byte, ktorý takouto prestavbou rodinného domu bol získaný. Medzi účastníkmi nebolo sporné, že navrhovateľka so súhlasom odporcu prakticky viac-menej od rozvodu manželstva bývala v predmetnom rodinnom dome až do októbra a novembra 2009, ale tvrdenia účastníkov, z akého dôvodu tak bolo sa rozchádzali. Odporca tvrdil, že navrhovateľke takéto bývanie umožnil z dôvodu, že istý čas sa pokúšali o obnovenie svojho predchádzajúceho vzťahu a neskôr, najmä keď sa už navrhovateľka potýkala s finančnými problémami, sa mu jej ulútovalo. Podľa presvedčenia súdu samotná skutočnosť, že navrhovateľka bývala v dome patriacom odporcovi až do uvádzaného obdobia nepreukazuje existenciu takej zmluvy, z ktorej by navrhovateľka mohla odvodzovať svoj nárok na bývanie a na druhej strane svoju povinnosť investovať do rodinného domu odporcu. Táto skutočnosť bola právne významná pri vyhodnotení vznesenej námietky premlčania a následne pri vyhodnotení začiatku plynutia premlčacej doby.

Otázku premlčania okresný súd posudzoval z pohľadu ustanovení § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka a § 107 ods. 1,2 O.z. Podľa názoru súdu v prípade účastníkov išlo zo strany navrhovateľky v prípade, ak aj poskytla finančné plnenie odporcovi po zániku BSM zo svojich výlučných finančných prostriedkov od roku 2002 do júla roku 2005 o plnenie poskytované bez právneho dôvodu, teda bez titulu, ktorý by k takému plneniu navrhovateľku zaväzoval. Preto začiatok subjektívnej i objektívnej premlčacej doby u navrhovateľky splyvajú do momentu, kedy podľa svojich tvrdení mala jednotlivé finančné sumy odporcovi poskytnúť, najneskoršie však plynú od konca júla 2005, keď mali byť poskytnuté finančné prostriedky získané za prevod členských práv a povinností k družstevnému bytu.

V prípade, že by šlo o bezdôvodné obohatenie získané plnením, ktorého právny dôvod neskôr odpadol, teda vzniknuté napríklad zrušením zmluvy, ktorá by existovala medzi účastníkmi konania (ktorej existenciu však navrhovateľka nepreukázala) začala by plynúť premlčacia doba okamihom odpadnutia právneho dôvodu poskytnutého plnenia. Začiatok subjektívnej premlčacej doby by sa potom zhodoval s okamihom, keď sa navrhovateľka dozvedela o tom, komu plnila a o odpadnutí právneho dôvodu tohto plnenia. Navrhovateľka však nepreukázala existenciu akejkoľvek zmluvy, ktorá by ju zaväzovala

poskytovať finančné prostriedky odporcovi a na druhej strane oprávňovala bývať v byte odporcu a už vôbec nepreukázala spôsob a moment zániku takejto zmluvy. Preto súd vychádzal z toho, že ak aj navrhovateľka poskytla finančné prostriedky odporcovi, posledné mala poskytnúť v júli 2005, konala tak bez právneho dôvodu, a preto ak žalobu podala 18.2.2010, urobila tak dávno po uplynutí objektívnej i subjektívnej premlčacej doby. Posledná suma mala byť odporcovi poskytnutá v júli 2005 v dňoch tesne po vyplatení finančných prostriedkov za prevod členských práv a povinností k družstevnému bytu, z čoho vyplýva, že nárok navrhovateľky sa premlčal najneskôr v júli roku 2007 v subjektívnej premlčacej dobe. Súd preto konštatoval dôvodne vznesenú námietku premlčania odporcom a postupujúc podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka už nemohol navrhovateľke premlčané právo priznať.

Okresný súd o trovách konania rozhodoval podľa § 142 ods. 1 O.s.p., odporcovi, ktorý bol v konaní úspešným účastníkom, priznal právo na náhradu účelne vynaložených trov konania od navrhovateľky - neúspešnej procesnej strany. Trovy odporcu pozostávali z trov právneho zastúpenia vyčíslené a priznané podľa Vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v sume 1.841,64 eur.

Proti rozsudku okresného súdu v zákonnej lehote podala odvolanie navrhovateľka. Domáhala sa zrušenia rozsudku a vrátenia veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Vytýkala súdu najmä, že zameral svoju pozornosť v prípade preukazovania existencie právneho dôvodu ktorý odpadol, výlučne na zmluvu a tak obmedzil vôľu zákonodarcu neprípustným spôsobom. Z pohľadu definície hmotnoprávnej normy § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka do množiny pojmov, ktoré patria do termínu „právny dôvod“ nepochybne patrí aj dvojstranný právny úkon, akým je zmluva, resp. dohoda, no zďaleka túto množinu nevyčerpáva. Odvolateľka tvrdila, že odovzdala finančné prostriedky v sume uplatnenej v žalobnom návrhu odporcovi na základe existujúceho právneho dôvodu, tento súdu uviedla. Odporca jeho existenciu uznal nielen pred súdom, ale vyplýva to aj zo samotného skutočného stavu veci. Odporcu dala peniaze, on jej umožnil bývať do októbra 2009 kedy ju vyhodil z domu. V konaní preukazovala, že sa podieľala aj úhradami v prospech bankového účtu odporcu za služby spojené s užívaním nehnuteľnosti vybudovanej za finančné prostriedky oboch účastníkov. Odporca tieto úhrady nikdy nevrátil. Do domu sa nastahovala, nahlásila sa k trvalému pobytu v nehnuteľnosti. Nik za odporcu neurobil úkon smerujúci k prihláseniu trvalého pobytu jej osoby v nehnuteľnosti. Toto bol právny dôvod, ktorý trval až do októbra 2009, kedy je nesporné (potvrdené pred súdom oboma účastníkmi), že odpadol. Nemusí predsa preukazovať existenciu zmluvy - „akej? Nájomnej?“ Právnym dôvodom občianskoprávných vzťahov je okrem iného aj správanie samotných subjektov práva (odvolateľka poukazuje na právnickú literatúru autora Lazar, J. a kolektív: Občianske právo hmotné, Tretie doplnené a prepracované vydanie, 1 Všeobecná časť, Edícia učebnice, Trnava 2006). Ona ako subjekt práva odovzdala finančné prostriedky odporcovi ako subjektu práva t.j. takto sa správala a on jej umožnil bývať v predmetnej nehnuteľnosti a prihlásil ju na trvalý pobyt, t.j. aj odporca sa takto správval. K odpadnutiu tohto právneho dôvodu nemohlo dôjsť skôr, ako sa zmenil stav vyvolaný pôvodným správaním, t.j. keď došlo ku kvalitatívnej zmene stavu ako následku nového správania odporcu. Vytýkala súdu, že ona odovzdá odporcovi - inej osobe nie ako manželovi sumu viac ako 28.000 eur, býva niekoľko rokov v nehnuteľnosti, ktorá sa vybuďovala aj za tieto finančné prostriedky, musí túto nehnuteľnosť opustiť a odporca sa ubráni námietkou premlčania, ktoré nenastalo. Podľa jej názoru prvostupňový súd nerešpektoval ani ustanovenia § 1 až 3 O.s.p. Tomuto zodpovedá aj nesprávnosť výroku o náhrade trov konania.

Odporca písomné vyjadrenie k odvolaniu navrhovateľky nepredložil.

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 10 ods.1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie podal účastník (§ 201 prvá veta O.s.p.) v zákonom stanovenej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.), preskúmal vec v rozsahu danom v ustanovení § 212 ods. 1 O.s.p. a rozsudok okresného súdu postupom podľa § 156 ods. 3 O.s.p. v spojení s § 211 ods. 2 a § 214 ods. 2 O.s.p. potvrdil podľa § 219 ods. 1,2 O.s.p. pre vecnú správnosť.

Preskúmaním spisu odvolací súd zistil, že okresný súd skutkový stav veci zistil riadne, vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu, vykonané dôkazy vyhodnotil jednotlivo i vo vzájomnej súvislosti a dodržal pri hodnotení vykonaných dôkazov ustanovenie § 132 i násl. O.s.p. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvého stupňa je plne v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 O.s.p. Súd dal účastníkom relevantnú

odpoveď na všetky skutkovo i právne významné otázky a jeho rozhodnutie je v súlade s aplikovanými hmotnoprávnymi ustanoveniami Občianskeho zákonníka, teda právnu vec účastníkov vecne správne i posúdil. Krajský súd sa stotožnil i s písomným odôvodnením napadnutého rozhodnutia a len na zvýraznenie správnosti jeho rozhodnutia poukazuje na určité súvislosti vzhľadom na vznesené odvolacie argumentácie.

Ako vyplýva zo skutkového vymedzenia návrhu na začatie konania navrhovateľka sa domáha od odporcu zaplata sumy 28.656,39 eur na tom základe, že do výlučného vlastníctva odporcu - rodinného domu (prestavby) investovala vlastné finančné prostriedky v období júl 2002 až jún 2005, pritom pôvod jednotlivých dielčích súm tvoriacich úhrn požadovanej sumy 28.656,39 eur v návrhu konkretizovala. Tvrdila, že v predmetnom rodinnom dome bývala, dom užívala spolu s odporcom a platila odporcovi nájomné vo výške 80 eur mesačne až do mesiaca október 2009, kedy odporca ju vyhodil z rodinného domu. Odporca získal zhodnotením predmetného rodinného domu jej finančnými prostriedkami bezdôvodné obohatenie, to jej odmieta vydať a napriek výzve dobrovoľne odporca jej investície neuhradil. Tvrdila ďalej, že jej nároky na vydanie bezdôvodného obohatenia predstavujú samostatné majetkové hodnoty, ktoré boli do predmetného rodinného domu investované postupne, jej nárok tak tvorí jeden celok, na pojednávaní dňa 9.12.2010 (na č.l. 67 spisu) právny zástupca navrhovateľky zvýraznil, že k bezdôvodnému obohateniu odporcu na jej úkor došlo v momente, keď odporca prestal plniť dohodu, ktorú medzi sebou ústne uzavreli a to dohodu o tom, že aj po zániku bezpodielového spoluvlastníctva manželov bude navrhovateľka predmetnú nehnuteľnosť môcť užívať. Navrhovateľka uviedla (obdobne ako aj v odvolaní) že na tomto základe čerpala úžitkovú hodnotu tejto nehnuteľnosti, a aj investície, ktoré boli z jej finančných prostriedkov vložené do nej tým, že tam bývala do októbra 2009, vtedy musela predmetnú nehnuteľnosť opustiť a práve k októbru roku 2009 sa viaže podľa jej názoru vznik bezdôvodného obohatenia na strane odporcu. Odporca sa uvedenému skutkovému tvrdeniu navrhovateľky bránil, poukázal na to, že navrhovateľka opiera svoje nároky o vykonštruovanú dohodu, ktorej existencia preukázaná nebola a zotrval na vznesenej námietke premlčania voči jej nárokom.

Je nepochybné, že v predmetnej veci ide o sporové konanie, v ktorom stoja proti sebe dve sporné strany, konanie je ovládané dispozičnou zásadou a predmetom dokazovania sporového konania sú v zásade tvrdenia účastníkov. Procesný postup súdu pri dokazovaní upravuje Občiansky súdny poriadok v ustanovení § 120 O.s.p.

Účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Súd môže výnimočne vykonať aj iné dôkazy, ak navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci (§ 120 ods. 1 O.s.p.). Označené ustanovenie vyjadruje základné práva a povinnosti účastníkov v občianskom sporovom konaní, najmä: 1/ tvrdiť skutkové okolnosti, z ktorých odvodzuje svoje právo alebo povinnosť protistrany, 2/ označiť dôkazy, ktorými chce preukázať pravdivosť tvrdených skutočností, 3/ zodpovednosť za neunesenie dôkazného bremena.

Mimoriadny význam podľa názoru odvolacieho súdu v danej veci je okolnosť preukázania skutkového tvrdenia navrhovateľkou o existencii ňou tvrdenej dohody o tom, že v dôsledku vložených vlastných finančných prostriedkov do výlučného vlastníctva odporcu aj po zániku bezpodielového spoluvlastníctva manželov bude predmetnú nehnuteľnosť môcť užívať, teda, že úžitkovú hodnotu tejto nehnuteľnosti bude čerpať formou bývania. Takúto dohodu by účastníci mohli uzavrieť i ústne, navrhovateľka by však musela preukázať, že takáto dohoda medzi ňou a odporcom vznikla. Iba vtedy, ak by navrhovateľka v konaní preukázala, že bola uzavretá a vznikla dohoda medzi ňou a odporcom s tvrdeným obsahom, by bolo možné prijať záver o tom, že existoval právny dôvod plnenia z jej strany na vloženie vlastných finančných prostriedkov do majetku odporcu a tento právny dôvod jej odchodom z rodinného domu odporcu v roku 2009 odpadol. Navrhovateľka existenciu takejto dohody nepreukázala, existencia takejto dohody ostala iba v rovine jej tvrdení. Iba faktické užívanie nehnuteľnosti nemôže znamenať, že medzi ňou a odporcom došlo k uzatvoreniu ňou tvrdenej dohody a s tvrdeným obsahom. Neunesenie dôkazného bremena navrhovateľkou potom zásadne vyúsťuje do záveru ako to konštatoval aj okresný súd, že neexistoval právny dôvod - titul (zmluva), ktorý by v prípade, ak by aj poskytla finančné plnenia odporcovi po zániku BSM zo svojich výlučných finančných prostriedkov od roku 2002 do júla 2005 ju

zaväzoval. Následne je potom opodstatnený záver, že ak aj poskytla finančné plnenie odporcovi po zániku BSM zo svojich výlučných finančných prostriedkov od roku 2002 do júla 2005, plnila tak bez právneho dôvodu, teda bez titulu, ktorý by ju k takému plneniu zaväzoval.

Vynaložením investícií do cudzej nehnuteľnosti bez právneho dôvodu vzniká vlastníčkovi bezdôvodné obohatenie v rozsahu, v ktorom sa nehnuteľnosť vykonanou investíciou oproti predchádzajúcemu stavu zhodnotila, a to k okamihu, kedy k zhodnoteniu diela došlo, nie k okamihu kedy investujúca osoba nehnuteľnosť vypratala.

Bezpochyby odporca vzniesol proti uplatnenému nároku navrhovateľky námietku premlčania. Inštitút premlčania upravuje Občiansky zákonník v § 100 až 114, spočíva v tom, že po uplynutí zákonom stanovenej doby sa možno s úspechom brániť vymáhaniu práva. K premlčaniu práva dôjde, ak nebolo vykonané v dobe stanovenej v Občianskom zákonníku. Záleží na vôli povinného subjektu, či námietku premlčania uplatní pred súdom, keďže sa nejedná o zánik práva, súd k premlčaniu prihliadne len v prípade námietky povinného subjektu. Ak sa povinný subjekt námietky premlčania dovoľá a súd zistí premlčanie nároku, nie je možné premlčaný nárok priznať.

Okresný súd na daný prípad správne aplikoval ustanovenie § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, označené ustanovenie zakotvuje tzv. subjektívnu a objektívnu premlčaciu dobu. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvého stupňa keď začiatok subjektívnej i objektívnej premlčacej doby v prejednávanej veci vyvodil od momentu, kedy navrhovateľka podľa svojich tvrdení mala jednotlivé finančné sumy odporcovi poskytnúť najneskoršie od konca júla 2005, keď mali byť poskytnuté finančné prostriedky získané prevodom členských práv a povinností k družstevnému bytu. Žaloba bola podaná navrhovateľkou 18.2.2010 dávno po uplynutí objektívnej i subjektívnej premlčacej doby, nárok navrhovateľky sa premlčal najneskôr v júli roku 2007 v subjektívnej premlčacej dobe. Keďže sa námietky premlčania odporca dovoľal a bolo preukázané, že uplatnený nárok navrhovateľky je premlčaný, nemohol už okresný súd navrhovateľke premlčané právo priznať.

V súvisiacom výroku o náhrade trov konania rozhodnutie súdu prvého stupňa bolo v súlade s ustanovením § 142 ods. 1 O.s.p. Odporca - úspešný účastník má právo na náhradu trov konania od navrhovateľky - neúspešnej procesnej strany. Pri priznaní trov právneho zastúpenia okresný súd postupoval v súlade s aplikovanými ustanoveniami Vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, pritom akceptoval účelnosť vynaloženia trov a tie priznal titulom trov právneho zastúpenia v správnej výške.

Navrhovateľka v odvolacom konaní nemala úspech, bolo by jej povinnosťou nahradiť úspešnej procesnej strane - odporcovi trovy odvolacieho konania. Odporca si náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil, ani z obsahu spisu nevyplývalo, žeby mu boli vznikli v súvislosti s podaným odvolaním navrhovateľky nejaké trovy, z tohto dôvodu odvolací súd podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. účastníkom (žiadnemu z nich) náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie prípustné **n i e j e** .